

Ümbermäng

Kairi Look

Lühendatud

Lõppakord. Hingasin kergendustundega ja nihutasin jala pedaalilt. Komisjoni esimees tänas, tõusin ja võtsin puldilt noodid. Helistame, viipas õpetaja. Noogutasin ja astusin välja.

Toetusin vastu külma koridoriseina ja käisin veel kord mõttes eksami läbi. Arpedžod ei longanud, tempo oli hea, vormistus paigas. Chopini fantaasiad nõudsid tundlikkust, aga unistama ei tohtinud jääda. Olin ennast mitu nädalat tagant sundinud, otsinud õiget tonaalsust, tasakaalu. Nüüd jäi üle vaid oodata ja loota parimat: võitu ja stipendiumi.

Unistama olin ma mihkel juba lapsena, fantaasiapuudust mul polnud. Igatsesin vanemat venda ja pontšikumasinat, Barbiet ja kassipoega; hiljem klaverit, oma tuba. Ja lõpuks: konkursivõite, välismaa stippi ja muidugi peikat. Ta pidi olema vanem ja kena, kultuurne... salaja lootsin, et semiootik, salliga. Nii suutsingi aktusel vaevu oma silmi uskuda - seal ta istus ja oli täiuslik! Täpselt, nagu olin unistanud: pikk, sulepea ja portfelliga. Enesekindel, aga tundlik, luges palju, vaidles õpetajatega, õppis hästi.

Nuhkisin terve semestri, mida ta loeb, ja tegin salaja märkmeid. Hemingwayd ma muidugi teadsin, aga see vene rongiraamat oli mulle uus. Jüngritest klassivennad kuulasid teda ja seletasid peagi kõik, et suvel Pamplonasse. Üldse ümbritses teda juhi aura, ta oli orienteeritud geniaalsusele. Pühendasin kõik Chopini fantaasiad talle, aga see oli vaid jäämäe tipp. Veel ostsin Bob Dylani plaadi, vaatasin kinos Tarantino filme. Pärast tunde luurasin kooli taga,

et ootamatult ilmuda ja temaga koos trollis sõita. Pikk sall ja portfell, raamat taskus... sellise kutiga võis lumesajus jalutada küll.

Aeg läks ja kooliasjad jäid soiku, klaver ka, etüüdid logisesid. Õpetaja vangutas pead, aga otse ei öelnud, viitas vaid kaudselt detsembrile. **Endalegi üllatuseks sain aru, et konkurss jätab mind külmaks, õhtuti lebasin voodil, klapid peas. Lavastasin vaimusilmas luulelisi stseene, kõndisime vanalinnas lumesajus laternate all.** Peikal oli pikk mantel, ta tõmbas mind oma hõlma alla ja hoidis hellalt mu käpikus kätt. Vahepeal põikasime hämarasse kohvikusse, vanadel laudadel seisis küünlajalad, valgus kumas mu näol. Juttu me mu unistustes ei rääkinud, aga kallistamist oli kõvasti.

Suures unistamishoos see lõpuks juhtuski, oli juba novembrikuu. Seisime garderoobis ja sikutasime saapaid jalga. Kohmitsesin koti kallal, kui ta nõjatus uksele ja jäi mind vaatama. Traadist seinad värisesid, pöörasin pead. **Kuule, mis, kui reede õhtul, mis sa ütled, vanalinnas, drink või kaks?**

Aeg jäi seisma. Reede õhtul, tema ja mina, vanalinnas! Drink või kaks! Tundsin end õnneseenena. **Süda peksis, kõik oli nagu filmis. Lähme, noogutasin ma, räägime pärast, mul tuleb praegu klaveritund.** Haarasin noodid ja taganesin välja, vajusin koolimaja taga seina najale. Tundsin avanemas kolmandat silma, sellega pidin ma peagi kompima täisväärtuslikku elu, algusega reede õhtul kell kuus.

Päev-päevalt läksin aina enam närvi, ma polnud varem sellise asjaga kokku puutunud. Poistega tegelemise asemel veetsin vabad hetked harjutades, vanalinnas käisin ainult kontserdil. Kuhu ta mind viia plaanib? Kas meid sisse lastakse? Lootsin kogu hingest, et ta ei küsi mult nõu. Samuti polnud ma päris kindel, mida tähendab drink või kaks. Õlut ja kohvi ma ei joonud, veini mulle ei müüdnud. Kas drink või kaks võis olla ka kakao? Mul oli kümneid küsimusi. Teadmatus segunes adrenaliiniga, närvikõdi unistustega. Ma ei

teadnud enam, kas olen rõõmus või hirmul, ootan reedet või ainult mõtet sellest.

Aga kell muudkui tiksus ja siis oligi aeg. Neljapäeva õhtul sadas maha paks lumi ja mul läks kõht lahti. Juba öösel pööras talviselt külmaks, temperatuur langes iga tunniga. Reedel, kui linna sõitsin, keerutas tuisku, inimesed külmetasid peatuses, ninad kraes.

Ta ootas mind keset platsi. Astusin ligi ja vaatasin üles. Mütsil seisis KARHU, salli ei paistnud, portfelli ka mitte. Kallistasime kohmetult ja ta juhatas mind pubisse, kus võõrustati põhiliselt koolilapsi ja soomlasi.

Istusime hämarasse nurka, laual põles küünal, lükkasin ranitsa tooli alla.

„Mida sa tahaksid?“

Piidlesin kõrvallaudu ega teadnud, mida valida. Näppisin joogikaarti ja puresin huult. Kaaslane hõikas baari „Garsonn, üks Originaal!“ Saabus vuntsiline mees õllega. Jumal küll, ma ei tea, kakao äkki? Mees muigas ja kadus leti taha.

Mida edasi, seda hõredamaks mu olemine läks. Tunne oli õõnes ja üldse mitte selline nagu ennist mu peas. Tema oli ka ärevil, rüüpas õlut, ülahuule kohal säbrutas vaht. Neid väikseid hõredaid karvu polnud ma seal varem märganud... **Siis hakkas ta rääkima, liiga kõvasti, sommid kõrvallauas passisid meid. Läbisime kiirkäigul teemad Tallinn või Tartu, Saku vs. A. le Coq, Hemingway, Kerouac, Pulp Fiction, Fight Club, Monty Python, Beavis & Butthead, Roskilde, Sziget.** Järeltööd, ajalooõpetaja, Eurovisioon, Tarantino viimane film. Siis tekkis vaikus. Ta tõusis ja tellis uue õlle. Romantika ja närvikõdi asemel võttis mus võimust vastik eelaimus, vaikus võimendus, aeg venis.

Kaaslane niheles toolil ja kallutas end ettepoole. **Siis lükkas ta küünla eest ja toetus lauale, parem käsi eespool.** Lõin pilgu maha,

kõhus torkis nagu eksami eel. **Ta sõrmenukid olid karedad ja punetasid... ja siis hakkas käsi mulle aeglaselt lähenema.**

Tardusin paigale ja jõllitasin käsivart, mis nägi välja nagu jäme rästik. **See roomas tasa, kuid järjekindlalt minu poole... Lõpuks ärkasin transist, tõmbasin peopesa laualt ja riivasin küünalt.** Käsi tõmmati tagasi. Tellime veel?

Märkasin ta kaelal väikseid vastikuid vinne. Minu unistuste peikal vinne polnud. Ja üldse oli kõik teisiti, ta karvad kätel ja kohmetu pilk. Ma ei tahtnud temaga lumesajus jalutada, käest kinni hoidmisest rääkimata. Tahtsin oma tuppa, klaveri taha, raamatu juurde; tahtsin vaadata ema-isaga uudiseid ja süüa Uncle Ben'si ananassiga.

Kell oli kümne peal, kui me lõpuks tulema saime. Mõtlesin ainult, et taksoga koju. Universumil olid aga teised plaanid. Astusime õue. Peatus oli tühi, piraadikaga ma ei tohtinud, taksod sõitsid mööda, plafoonid kumamas. Nii me siis sörkisime peatusesse. Linn oli otsekui välja surnud, vaid mõni üksik kogu siin ja seal.

Troll tuli ruttu. Peagi kodus, mõtlesin ma kergendustundega, aga siis astus ta lähemale ja ma mõistsin ehmatusena, et õhtu pole veel kaugeltki läbi. Meie kodud olid üsna lähestikku ja järsku teadsin ma täpselt, mis mind ootab. Ta saadab mind koju ja siis, kortermaja lävel, ukse ees... Eelaimus lõi jalad nõrgaks.

Troll logistas ja peatused möödusid, mind haaras kabuhirm. Ma ei tahtnud, et mu esimene suudlus toimuks kollases hämus betoonika ees vinnilise klassivennaga. Vastik, vastik! Mis ma küll mõtlesin? **Uksed avanesid. Ja siis nägin ma võimalust. Hüppasin viliseva tuule kätte, ma jalutan siit otse, sul on pikem maa, sõida sa trolliga! Ta vaatas mind üllatunult, suu lahti, aga reageeris ruttu. Juba oligi ta jälle mu kõrval.**

Pressisime edasi. Olime poe juures väljas, kui otsustasin, et kõik - kiire lõpp, järgmise lambiposti juures ütlen. Süda peksis, mul oli väga paha olla. Tahtsin koju või haihtuda. Möödus järgmine post, ja siis veel üks, ja no ma ei suutnud. Loendasin neid, esimene, teine, kolmas, neljas... kaheksas oli kaugel, seal ütlen. Hirm kasvas, postirida kahanes. Lõpuks olime mu maja ees.

Ta jäi seisma ja võttis kindad käest. Vaatasin maha, süda kloppis, teadsin, et nüüd see tuleb. „Nii meeldiv õhtu, sa oled eriline neiu, kas ma võiksin...?“

Punane nina lähenes, KARHU silt lähenes, tundsin deodorandi ja õlle lõhna. Aeg oli otsas ja unistus ka. Tahan tagasi, jõudsin veel mõelda, oli mul seda vaja!

Postid olid tagasi, kümnes, üheksas... Tuul kandis meid maja eest minema, peatusesse, trolli peale. See tagurdas linna ja sülitas meid lõpp-peatuses välja. Edasi triivis aeg meid uuesti pubisse, nurgalauda, küünal põles ja kasvas, kui kummaline! Ja siis olime jälle Raekoja platsil ja lõpuks - kooli garderoobis.

Ta nõjatus seinale. Mis, kui reede õhtul, vanalinnas, drink või kaks?

Võpatasin. Saaliuks avanes, lävel seisis õpetaja. Ta viipas mind lähemale. Tule, räägime.

Tehniliselt oli kõik veatu, etüüdi ja suurvormiga jäädi rahule, sõnas ta. Valdab instrumenti, oli märkinud keegi, veenev ja kindel, lisanud teine. Ainult see fantaasia, see on kuidagi poolik, nüansse vähe, lame, unistav. Chopin ju, rohkem julgust ja lendu! Las tuleb mängib veel kord, kogu hingega. Ikkagi stipp kaalul, aasta välismaal. Noh, oled nõus?

Oli mul seda vaja, mõtlesin. Ema pidi täna pontšikuid tegema, need on mu lemmikud.